
OTČE NÁŠ

„Škola modlitby pro mladé dámy (ale nejen pro ně)“

Katecheze č. 14

Materiál vytvořila © Annabell Sirovátková 2018 / 2019

Pomůcky

Kříž a jména z Fima + svíčka a zápalky, soubor nejrozličnějších předmětů v počtu minimálně 1,5násobku účastníků, dva malé ubrusy nebo utěrky různé barvy, barevné lístky a fixky, Bible (nebo text žalmu 150 z přílohy), příp. vhodné obrazové karty (např. [Obrazy života – Život v obrazech](#)).

Cíl

Následující setkání jsou věnovány podrobně modlitbě „Otče náš“, kterou je možno považovat za vzor modlitby. První část je věnována verši „Otče náš – posvěť se jméno Tvé“. Cílem je objasnit / prožít, že pojem „otec“ má hranice u konkrétní zkušenosti s lidským otcem, a rovněž vysvětlit, co znamená „posvěť se jméno Tvé“ ve smyslu úcty.

Modlitba

Dobrý Bože, náš nebeský Otče, děkujeme ti, že se nám dáváš poznat jako milující, velkorysý a milosrdný „Abba“ – tatínek. Pomož nám skutečně si uvědomit, jak moc nás máš rád, a že se do tvých rukou můžeme s důvěrou svěřit. Ať vždycky toužíme zvětšovat slávu tvého jména, a ať k tomu používáme všechny způsoby, které nám ve své lásce ukazuješ. Amen

Kdo je Otec? – vyjádření symbolem

Na jednu polovinu stolu rozložíme donesené předměty (kámen, provázek, tužka, husí péro, kousek kůže, mince... a zároveň lístky s fixami), na druhou půlku malý ubrus.

Požádáme účastníky, aby si vybrali jeden předmět, který má podle nich něco společného s pojmem „otec“. Zdůrazníme, že toto slovo chápeme obecně – účastníci mohou, ale nemusí myslet na svého vlastního otce. Po krátkém čase na rozmyšlenou každý vezme „svůj“ předmět do ruky. První účastník položí svůj předmět na ubrus, odůvodní, proč si ho vybral a proč se hodí k pojmu „otec“. Například: „Vybral jsem provázek. Připomíná mi vodítko a otec musí vést.“

Když každý svůj předmět umístí na ubrus, poskytneme ještě nějaký čas na komentáře a případné doplnění. Pokud se někomu žádný předmět ze sady nehodí, použije lísteček a název předmětu, který by mu vyhovoval, napíše. Pokud nemůžeme obstarat dostatečné množství předmětů, můžeme použít alternativu v podobě vhodných obrazových karet, a aktivitu přizpůsobit podle nich.

V závěru aktivity zbylé předměty uklidíme a rozložíme druhý ubrus. Na něj pak přemístíme všechny předměty, o nichž se účastníci domnívají, že se hodí pro charakteristiku Boha. U každého předmětu by znovu mělo zaznít odůvodnění, např.: „Přemístím teď deštník, protože Bůh mě chrání.“

Otče náš

Poté následuje úvod do celého bloku setkání s modlitbou Otče náš podle naznačeného vzoru, a to včetně diskuse.

Učedníci viděli, jak Ježíš **pravidelně odchází, aby se modlil**, a tak ho prosí, aby je také **naučil modlit se**. Ježíš je učí modlitbu „Otče náš“, což znamená, že je to **vzorová modlitba**, vzor modlitby. Dostali jsme ji přímo od Ježíše.

My známe modlitbu „Otče náš“ nazpaměť a jsme trochu v ohrožení, že se ho budeme modlit bezmyšlenkově. Proto se jí budeme v následujících setkáních zvlášť věnovat.

Ježíš nás učí, abychom se obraceli na Boha jako na Otce. Myslí tím dobrého Otce, jak ho sám popsal v podobenství o **marnotratném synu**: Otec, který vidí z dálky, jak jeho dítě přichází, mu běží s otevřenou náručí naproti. Naši pozemští otcové nejsou bohové, a tak si musíme dávat pozor, abychom jejich slabosti **nepřenesli podvědomě** na Boha.

Je také v pořádku, když zahrnujeme do své představy o Bohu **dobré vlastnosti matky**. Matky a vůbec ženy byly tenkrát trochu v pozadí, ale my máme možná vlastnosti jako „něžný“, „naslouchající“, „dobře mě zná“ více spojené s matkou. I dobré vlastnosti připisované častěji ženám jsou zahrnuty do onoho velkého „Otče náš“. (Bůh jako takový totiž není muž ani žena, není starý dobrý děda, ale duch. Jenže „duch“ zní velmi abstraktně, a **Bůh rozhodně není abstraktní**. Je nám konkrétně blízko a je

(božskou) osobou) Ježíš se na Něj obrací jako na „**Abba**“, to znamená na „**tatínka**“, a naučil to i nás.

Tomuto **nebeskému Otci** říkáme: **posvěť se jméno Tvé**. Vidíme, že Ježíš učil učedníky i velké **úctě k Bohu**. Bůh je nám tedy na jednu stranu neuvěřitelně blízko, ale přitom je to přece jen Bůh.

Dále pokračujeme diskusí: Jak můžeme posvětit něčí jméno? Metodou brainstormingu sbíráme nápady, které zapisujeme na tabuli nebo na papír.

Poté přečteme žalm 150, každý účastník jeden verš, a komentujeme: Tento poslední žalm můžeme číst jako tečku nebo vykřičník za větou – tedy za předcházejícími 149 žalmy. Čteme tu několikrát slovo „chválit“ a „velebit“, ale „posvětit“ je zcela jistě ještě o stupeň výš.

Položíme otázku: Pamatujete si, jak v žalmu jeho autor chválí Boha? Necháme účastníky odpovídat, poté doplníme: Chválí ho za něco a něčím. To platí i pro posvěcení. Můžeme Božímu jménu vzdát úctu, tedy posvěcovat ho modlitbou, ale i skutky – nechat naše skutky stát se modlitbou.

Společně pak můžeme jmenovat, jaké skutky máme na mysli, a doplníme: mluví z nich zároveň úcta, ale i velká radost z Boha.

Modlitba

Kříž odneseme s sebou do kaple, případně na jiné vhodné místo, a ukončíme hodinu chvílí tichého zamyšlení, případně ukončeného vhodnou písní (např. **Je stále přítomná**, (MH 79, Koinonia 23, <https://zpevník.proscholy.cz/pisen/215/je-stale-pritomna>).

Žalm 150

- 1 Velebte Pána v jeho svatyni,
chvalte na jeho mocné klenbě nebes!
- 2 Chvalte ho za divy, jež učinil,
chvalte ho pro velikost svrchovanou! –
- 3 Chvalte ho zvučným hlaholením trub,
chvalte ho v doprovodu harf a citer!
- 4 Chvalte ho bubínky a vířením,
chvalte ho strunnou hrou a píšťalami!
- 5 Chvalte ho zvonivými cimbály,
chvalte ho cimbály, jež zvučně chřestí!
Vše, co má dech, ať Pána velebí!